

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 37

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 12 ianuarie 2005

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 430 din 21 octombrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330—330 ⁴ din Codul de procedură civilă	1—3		
Decizia nr. 554 din 16 decembrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 2 și ale art. 385 ¹ alin. 2 din Codul de procedură penală	3—5		
Decizia nr. 563 din 16 decembrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă	5—7		
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE
		2.342/2004. — Ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului privind încetarea procedurii de administrare specială la Societatea Comercială „Antrepriza Lucrări Drumuri și Poduri Bacău” — S.A.	7
		1. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea unei licențe de concesiune pentru explorare	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 430 din 21 octombrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330—330⁴ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330—330⁴ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laurențiu” — S.R.L. din Șag în Dosarul nr. 1.401/2003 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal răspund, pentru autorul excepției, avocat Gheorghe Piperea, iar pentru părțile Societatea Comercială „Eurom Bank” — S.A. din București și Societatea Comercială „Eurom Bank” — S.A. Sucursala Timiș, avocat Grigore Simion, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, susținând oral motivele de neconstituționalitate a textelor de lege criticate, expuse în notele scrise prin care a motivat excepția.

Reprezentantul părților prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că textele de lege criticate sunt abrogate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, motivând că, la data sesizării Curții Constituționale, textele de lege criticate erau abrogate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 iunie 2004, pronunțată în Dosarul 1.401/2003, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, 330¹, 330², 330³ și 330⁴ din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Laurențiu” — S.R.L. în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect recursul în anulare declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție împotriva unei decizii a Tribunalului Timiș — Secția comercială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că textele de lege criticate încalcă, pe de-o parte, dispozițiile art. 16, ale art. 129 și ale art. 132 alin. (1) din Constituție, iar pe de altă parte, dispozițiile art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece procurorul face parte din completul de judecată, putând influența ceilalți membri ai acestuia, în sensul pronunțării unei soluții favorabile procurorului general, respectiv admiterea recursului în anulare.

Principiul constituțional al imparțialității procurorului nu poate fi respectat datorită controlului ierarhic la care acesta este supus. Faptul că recursul în anulare nu poate fi exercitat și de justițiabili duce la încălcarea principiului egalității participanților la procesul civil.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă, în temeiul art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, întrucât textul atacat a fost abrogat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 28 iunie 2003, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 195/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 26 mai 2004.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, în temeiul art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, deoarece textul atacat a fost abrogat prin art. I pct. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, precum și ale reprezentantului părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, așa cum rezultă din încheierea de sesizare și din notele scrise prin care autorul motivează excepția, dispozițiile art. 330—330⁴ din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 330: „*Procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, poate ataca cu recurs în anulare, la Curtea Supremă de Justiție, hotărârile judecătorești irevocabile pentru următoarele motive:*

1. *când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești;*
2. *când prin hotărârea atacată s-a produs o încălcare esențială a legii, ce a determinat o soluționare greșită a cauzei pe fond ori această hotărâre este vădit netemeinică;*
3. *când s-au săvârșit infracțiuni de către judecători în legătură cu hotărârea pronunțată;*
4. *când Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale și faptul că partea, potrivit legii române, poate obține o reparație, cel puțin parțială, prin anularea hotărârii pronunțate de o instanță română.”;*

— Art. 330¹: „*În cazurile prevăzute de art. 330 pct. 1 și 2, recursul în anulare se poate declara în termen de 1 an de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă.*

Pentru motivul prevăzut la art. 330 pct. 3, recursul în anulare se poate declara în termen de 1 an de la data rămânerei definitive a hotărârii de condamnare.

În cazul prevăzut de art. 330 pct. 4, recursul în anulare se poate declara în termen de 1 an de la data comunicării hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului către statul român.”;

— Art. 330²: „*După introducerea recursului în anulare, la cererea procurorului general sau a părții interesate, instanța poate să dispună suspendarea executării hotărârii atacate. În cazul în care suspendarea este cerută de partea interesată, cautiunea este obligatorie și va fi stabilită de către instanță. Dispozițiile art. 403 alin. 3 se aplică în mod corespunzător.*

Cererea de suspendare se poate soluționa și înainte de primul termen de judecată, în camera de consiliu, cu citarea părților și concluziile procurorului.”;

— Art. 330³: „*La judecarea și soluționarea recursului în anulare se aplică în mod corespunzător dispozițiile privitoare la recurs.*

Judecata recursului în anulare se face de urgență și cu precădere, cu participarea procurorului, care expune motivele acestui recurs și pune concluzii.”;

— Art. 330⁴: „*Până la închiderea dezbaterilor procurorul general își poate retrage motivat recursul în anulare. În acest caz, părțile din proces pot cere continuarea judecării.”*

Aceste dispoziții sunt considerate de autorul excepției ca fiind neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 16 din

Constituție privitor la egalitatea în drepturi, ale art. 129 referitor la folosirea căilor de atac, ale art. 132 alin. (1) privitor la statutul procurorilor, precum și cu dispozițiile art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că la data sesizării sale dispozițiile art. 330—330⁴ din Codul de procedură civilă erau abrogate expres, fără a fi preluate, prin art. 1 pct. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 460 din 28 iunie 2003, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 195 din 25 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 26 mai 2004. În consecință, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 potrivit căruia „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1, 2, 3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330—330⁴ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laurențiu” — S.R.L. din Șag în Dosarul nr. 1.401/2003 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 octombrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 554

din 16 decembrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 2 și ale art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Nicoleta Grigorescu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

că aceleași considerente care fundamentează această jurisprudență sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, și cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 septembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 2.059/2004, **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 2 și ale art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală**, ridicată de Dumitru Dulănescu în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate încalcă dreptul la apărare și restrâng dreptul părții interesate de a folosi calea de atac a recursului împotriva hotărârii judecătorești, restrângere care „nu poate fi justificată prin invocarea vreunui din temeiurile prevăzute în art. 49 din Constituția României [...]” (devenit art. 53). În fapt, autorul excepției a atacat cu recurs încheierea prin care Tribunalul București — Secția a II-a penală a dispus disjungerea cauzei față de inculpatul Sorin Shmuel Beraru, iar în cadrul recursului formulat a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 2 și ale art. 385¹ alin. 2 din

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 2 și ale art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, ridicată de Dumitru Dulănescu în Dosarul nr. 2.059/2004 al Curții de Apel București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate așa cum a fost formulată. Depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul pe fond, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, se face referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciindu-se

Codul de procedură penală, texte din a căror interpretare rezultă că încheierea prin care instanța dispune disjungerea cauzei poate fi atacată numai o dată cu fondul.

Curtea de Apel București — Secția I penală apreciază că „posibilitatea atacării cu recurs a încheierii prin care se dispune disjungerea cauzei [...] este îndreptățită în măsura în care recurentul dovedește prejudicierea sa prin această măsură”, această cale de atac fiind necesară, pe de o parte, pentru a da posibilitatea recurentului „de a face dovezile necesare” înainte de soluționarea fondului cauzei, iar pe de altă parte, pentru evitarea unor situații care pot întârzia mai mult soluționarea cauzei, atunci când disjungerea a fost dispusă cu încălcarea dispozițiilor legale sau este netemeinică. Se conchide în sensul că excepția de neconstituționalitate este „admisibilă.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că nu poate fi primită critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală în raport de prevederile art. 23 alin. (11) și ale art. 24 alin. (1) din Constituție, respectiv în raport de prevederile art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât „posibilitatea de a ataca pe calea apelului încheierile date în primă instanță numai o dată cu fondul nu constituie un obstacol pentru inculpat de a-și angaja apărător sau de a beneficia, în condițiile legii, de un apărător numit din oficiu”. În opinia Guvernului, „reglementarea actuală din Codul de procedură penală [...] nu lipsește partea interesată de dreptul de a ataca încheierile pronunțate de instanțe în cauzele penale, iar faptul că exercițiul acestui drept este corelat cu contestarea fondului cauzei nu reprezintă un impediment real, sub raport constituțional, al exercițiului unei căi de atac pentru orice încheiere pronunțată în instanță pe parcursul soluționării cauzei”.

În ceea ce privește dispozițiile art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, criticate de autorul excepției, se apreciază că acestea nu sunt de natură a încălca normele constituționale privind libertatea individuală, dreptul la apărare și folosirea căilor de atac. În acest sens se arată că „prin posibilitatea exercitării căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, prin care se soluționează fondul cauzei, este asigurată libertatea individuală și dreptul la apărare”.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât „dispozițiile art. 361 alin. 2 și ale art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală nu contravin nici unui text din Constituție”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și

29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 361 alin. 2 și ale art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 361 alin. 2: „*Încheierile date în primă instanță pot fi atacate cu apel numai o dată cu fondul.*”;

— Art. 385¹ alin. 2: „*Încheierile pot fi atacate cu recurs numai o dată cu sentința sau decizia recurată, cu excepția cazurilor când, potrivit legii, pot fi atacate separat cu recurs.*”

Autorul excepției susține că aceste dispoziții legale contravin prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (8) [devenit art. 23 alin. (11) din Constituția revizuită și republicată, cu renumerotarea textelor], ale art. 24 alin. (1), ale art. 49 (devenit art. 53), precum și ale art. 128 (devenit art. 129), având următorul conținut:

— Art. 23 alin. (11): „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.*”;

— Art. 24 alin. (1): „*Dreptul la apărare este garantat.*”;

— Art. 53: „*(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenești; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*”

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”;

— Art. 129: „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.*”

De asemenea, aceleași dispoziții legale sunt considerate de autorul excepției ca fiind contrare prevederilor art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate.

Curtea reține că, față de dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, legiuitorului îi revine obligația constituțională de a reglementa procedura de judecată și, în acest cadru, exercitarea căilor de atac, în limitele prevăzute de Legea fundamentală și de tratatele internaționale privind drepturile omului. Stabilind, prin dispozițiile art. 361 alin. 2 din Codul de procedură penală, că încheierile date în primă instanță pot fi atacate cu apel numai o dată cu fondul, iar prin dispozițiile art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, că încheierile pot fi atacate cu recurs, de regulă, numai o dată cu sentința sau decizia recurată, legiuitorul a acționat potrivit competenței sale, stabilită de prevederile constituționale mai sus menționate.

Acest mod de reglementare a exercitării căilor de atac împotriva încheierilor de ședință este justificat de necesitatea de a asigura celeritatea procesului penal, exigență recunoscută cu valoare de principiu atât în sistemul nostru procesual, cât și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Așa fiind, contrar susținerilor autorului excepției, prevederile legale criticate sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 6 pct. 1 din Convenție, dând expresie cerinței de

soluționare a cauzei „într-un termen rezonabil“, reglementată de acestea.

Nu poate fi primită nici susținerea autorului excepției în sensul că textele criticate încalcă dreptul la apărare, consacrat de art. 24 din Constituție, întrucât dispozițiile art. 361 alin. 2 și ale art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală nu înlătură în nici un mod posibilitatea părților de a-și angaja apărător, de a fi asistate și de a se prevala de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege.

Este neîntemeiată și critica aceluiași texte de lege în raport de dispozițiile cuprinse în art. 129 din Legea fundamentală, câtă vreme dispozițiile art. 361 alin. 2 și ale art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală stabilesc chiar regulile de folosire a căilor de atac împotriva încheierilor de ședință, în concordanță cu textul constituțional arătat, potrivit căruia împotriva hotărârilor judecătorești se pot exercita căile de atac „în condițiile legii“.

În ceea ce privește dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, respectiv cele ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, acestea nu sunt incidente în cauză. Astfel, invocarea ca temei al criticii de neconstituționalitate

a prevederilor art. 23 alin. (11) nu este însoțită de nici un argument în susținerea criticii formulate, dispozițiile constituționale ce consacră prezumția de nevinovăție neavând de altfel nici o legătură cu reglementarea căilor de atac împotriva încheierilor de ședință. De asemenea, textele criticate nu reglementează nici o restrângere a vreunui drept ori a vreunei libertăți pentru a se aprecia dacă eventuala restrângere respectă garanțiile impuse de prevederile constituționale ale art. 53.

De altfel, dispozițiile art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională statuând, prin Decizia nr. 122 din 11 aprilie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 20 iunie 2002, prin Decizia nr. 182 din 20 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 737 din 9 octombrie 2002, și prin Decizia nr. 65 din 13 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 27 martie 2003, că aceste prevederi legale sunt constituționale. Cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 361 alin. 2 și art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, ridicată de Dumitru Dulănescu în Dosarul nr. 2.059/2004 al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 decembrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 563

din 16 decembrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Dana Titian	— procuror
Irina Loredana Lăpădat	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Amonil” — S.A. Slobozia în Dosarul nr. 2.796/2004 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 iulie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 2.796/2004, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Amonil” — S.A. Slobozia.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție. Se arată că este încălcat dreptul la un proces echitabil, deoarece debitorul nu-și poate exercita toate drepturile procesuale din cauze independente de voința sa, și anume datorită faptului că acesta se află într-o imposibilitate obiectivă de a depune cauțiunea cerută de lege, dat fiind că toate sumele de bani existente în conturile sale bancare sunt poprite sau indisponibilizate, în condițiile art. 457 din Codul de procedură civilă. De asemenea, se susține că prin dispozițiile legale criticate este încălcat și dreptul părții de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime, deoarece nedepunerea cauțiunii are drept consecință imposibilitatea părții în cauză de a-și mai susține cererea pe fond.

Judecătoria Sectorului 3 București consideră că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție. În acest sens, se arată că accesul liber la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, și nu faptul că acest drept nu poate fi supus nici unei condiționări. Se mai consideră că această modalitate de reglementare reprezintă o opțiune a legiuitorului, în deplină conformitate cu dispozițiile constituționale privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că dispozițiile art. 403 din Codul de procedură civilă, în ansamblul lor, „asigură un tratament juridic egal pentru cei interesați în exercitarea dreptului de a se adresa justiției atât în ceea ce privește încuviințarea suspendării executării silite, cât și pentru controlul judecătoresc al soluției pronunțate”, dat fiind că dispozițiile art. 403 alin. 3 al textului de lege criticat instituie pentru partea interesată posibilitatea de a ataca cu recurs încheierea dată asupra suspendării. Nu se poate susține astfel încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (2) din Constituție. De asemenea, se arată că reglementarea procedurii contestației la executare se întemeiază pe dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, care prevăd în mod expres că prin lege se stabilesc competența și procedura de judecată, dând astfel libertate legiuitorului să statueze în aceste domenii.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este în conformitate cu dispozițiile constituționale invocate. Se arată astfel, invocând jurisprudența Curții Constituționale

în materie, că obligația de a plăti cauțiune are caracterul unei garanții instituite în favoarea creditorului, pentru acoperirea pagubelor ce i s-ar aduce ca urmare a suspendării executării silite. Mai mult, plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci doar pentru a putea solicita suspendarea executării silite. De asemenea, se precizează că prevederile legale criticate sunt norme de procedură și reprezintă opțiuni ale legiuitorului, conforme cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție. În ceea ce privește încălcarea art. 21 alin. (4) din Constituție, se consideră că acesta nu are relevanță în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând Încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Prevederile legale criticate au următorul conținut:

— Art. 403 alin. 1: *„Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi legale contravin dispozițiilor cuprinse în art. 21 din Constituție, care au următorul conținut:

— Art. 21: *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngredi exercitarea acestui drept.

(3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

(4) Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că prevederile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale ca și în cauza de față și cu o motivare identică. Astfel, prin Decizia nr. 375 din 28 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 940 din 14 octombrie 2004, Curtea Constituțională s-a pronunțat în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate. La acea dată Curtea Constituțională a constatat că prevederile legale criticate sunt constituționale, reținând, în esență, că art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă reglementează posibilitatea instanței de a suspenda executarea silită până la soluționarea contestației la executare, dacă se depune o cauțiune al cărei cuantum este fixat de instanță. Instituirea obligației de plată a cauțiunii, ca o condiție a suspendării executării, are o

dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silite, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și limita eventualele abuzuri în valorificarea unui asemenea drept de către debitorii rău-platnici. Întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci

exclusiv pentru a se putea solicita suspendarea executării silite, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție, așa cum susține autorul excepției.

Soluția și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Amonil” — S.A. Slobozia în Dosarul nr. 2.796/2004 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 decembrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Lăpădat

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

privind încetarea procedurii de administrare specială la Societatea Comercială „Antrepriza Lucrări Drumuri și Poduri Bacău” — S.A.

În temeiul prevederilor alin. (6) al art. 16 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 187 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 577/2002, cu completările ulterioare, și ale alin. (4) al art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — La data publicării prezentului ordin încetează procedura de administrare specială în perioada de privatizare, instituită la Societatea Comercială „Antrepriza Lucrări Drumuri și Poduri Bacău” — S.A., cu sediul în municipiul Bacău, str. Nicolae Lascăr Bogdan nr. 25, județul Bacău, nr. de înregistrare la oficiul registrului comerțului J 04/241/1998, cod fiscal nr. 10369960.

Art. 2. — Cu această dată ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 349/2003 privind instituirea procedurii de administrare specială, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 26 martie 2003, se abrogă.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Traian Panait,
secretar de stat

București, 27 decembrie 2004.
Nr. 2.342.

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN
privind aprobarea unei licențe de concesiune pentru explorare

Având în vedere art. 15 și art. 21 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările ulterioare, în temeiul art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 756/2003 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, precum și al Deciziei Primului-ministru nr. 353/2001,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă licența de concesiune pentru explorarea nisipului și pietrișului din perimetrul Chilișeni — Știrbăț, situat în județul Suceava, încheiată cu Societatea Comercială „Con 2000” — S.A. Botoșani, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Începerea activității miniere prevăzute la art. 1 se autorizează de către Agenția Națională pentru Resurse

Minerale, în termen de 180 de zile de la intrarea în vigoare a acesteia, cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 22 din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările ulterioare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,

Maria Iuliana Stratulat

București, 5 ianuarie 2005.

Nr. 1.

*) Anexa se comunică titularului licenței de concesiune pentru explorare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”